

Dieblit, en heelt ny Lovgivning i væsentlige Stykker ombanner de herhen hørende Retsforhold, ville utvivlsomt Beboerne i de indlemmede Districter dobbelt paastjønne, at der ved en Overgangsbestemmelse bevares dem en friere Afgang til at oprette de omhandlede Foreninger, der paa en saa naturlig Maade aabne dem Afgang til at lempe den nye Lovgivnings Indvirkning efter, hvad Ægtefællerne selv finde meest stemmende med deres Lærv. Udvalget skal i Forbigaaende kun antyde, at det i sin Tid maaskee endog kunde fortjene at komme under Overveielse, om ikke snarere den almindelige kongerigste Lovgivning i det omhandlede Punkt kunde være at ændre, saa at den frie Afgang til at oprette Ægtepagter, som vort Forslag tilsigter at bevare for Beboerne af de indlemmede Districter indtil 1ste April 1870, udvibedes til det øvrige Land.

Ved sit 2det Endringsforslag til 2det Stykke af nærværende Paragraph har Udvalget kun tilsigtet at gjøre det klart, at der ved den Trediemand, hvis Ret ligeoverfor Ægtefællerne der er Spørgsmaal om at sikke, kun tænkes paa den, som efter 1ste April 1867 indtræder i Retsforhold til en af Ægtefællerne.

ad § 5.

Vi foreslaae af lignende Hensyn som dem, der have ledet os til at foreslaae en Forkæmpelse af det Tidsrum, hvori det skal være tilladt at oprette Ægtepagter i samme Omfang som efter den hidtil gjældende Ret, at der endnu til 1870 aabnes Beboerne i de indlemmede Districter Afgang til, i Overensstemmelse med den hidtil gjældende Lovgivning, at oprette Testamenter og Arvepagter.

ad § 6.

De Endringer, Udvalget anbefaler ved nærværende Paragraph, sigte alene til en bedre Affattelse. — Naar vi foreslaae Udtrykkene „samtlige faste Eiendomme paa Landet“ ombyttede med Udtrykket „Landeiendom“, er det skeet, fordi der muligen kunde gives hine Udtryk en videre gaaende Anvendelse end tilsigtet. Der kunde vistnok findes faste Eiendomme paa Landet f. Ex. Møller, Teglværker o. desl., med

Hensyn til hvilke Kongerigets Lovgivning om Selveierbønderes Testationsfrihed ikke finder nogen Anvendelse, saavist som det med Sikkerhed kan antages, at den hidtil for Selveierbønderstederne gjældende Forordning af 18de Juni 1777 kun var anvendelig paa egentlige Selveierbøndersteder, men ingenlunde paa samtlige faste Eiendomme paa Landet.

Skjønt det i Lovudkastets Motiver Pag. 11 er antydet, at Regjeringen er betænkt paa at benytte den Leilighed, der, i Anledning af den i Gang værende nye Matriculering, frembyder sig til paa antagelige Vilkaar at tilbyde de kongelige Arvefæstere en Afløsning af den deres Eiendomme paahvilende Fæstegualitet, har Udvalget dog troet, at det vilde være for sigtigst at give en Regel for det Tilfælde, at den af Regjeringen vistnok med god Grund udtalte Forventning dog ikke i sin hele Udstrækning skulde være bleven til Virkelighed den 1ste April 1867. Den Regel, der behøves, kan i sit Indhold kun gaae ud paa, at det i Henseende til de kongelige Arvefæstesteder, som endnu maatte findes efter nærværende Lovs Ikrafttræden, skal have sit Forblivende ved den for disse Eiendomme hidtil gjældende særegne Lovgivning. Sin naturligste Plads synes denne Regel at have mellem Udcastets §§ 6 og 7, hvor man derfor foreslaaer, at der indflydes en til dette Forhold sigtende ny Paragraph.

ad § 7.

Den Tilføining, vi foreslaae at give nærværende Paragraphs 2det Stykke, formene vi at burde gjøres for at bringe Bestemmelsen om tidligere Pantfættelser af Løsøre i Samklang med Forstrifterne i Forordningen af 28de Juli 1841.

Til Paragraphens 3die Stykke foreslaae vi en Tilføielse, der gjør det klart, at her kun gives en Regel om de før den almindelige kongerigste Lovgivnings Ikrafttræden skete Pantfættelser af Alt, hvad Debitor eller og eiendes vorber; samt en anden Tilføielse, der udelukker Muligheden af, at en sliq almindelig Pantfættelse gaves Retsvirkning for nogen fast Eiendom, beliggende udenfor den eller de Protocollkrebs, hvorved Protocollation var skeet.